

Insändare:

Miljöpartiet på fel spår

Tågkaos rådde i sydvästra Skåne igår morse. På grund av en nedriven elledning gick bara bussar mellan Malmö och Lund.

Som tur är för pendlare och andra resenärer finns det vägar mellan [Lund](#) och Malmö. Ersättningsbussar kunde köra på en motorväg.

Vägar behövs också, även för den som kramar kollektivtrafik.

Men vägar är Miljöpartiets blinda fläck.

Den ena väljarbarometern efter den andra lyfter MP, i synnerhet språkröret Maria Wetterstrand, till nya höjder. Tala om medvind i opinionen.

Partiet har dessutom en remarkabel grön trovärdighet. Enligt den Sifomätning som Ekot presenterade i förra veckan anger hela 44 procent att MP har den bästa politiken i miljö- och klimatfrågor. 44 procent – mot 9 procent för M och 5 procent för S och C.

Det är lätt att spontant ange att ett miljöparti har den bästa miljöpolitiken. Men är det så självklart?

När alliansregeringen nu lagt fram sin nationella plan för infrastrukturen, med satsningar för 497 miljarder kronor 2010–2021, har de borgerliga betonat vikten av både järnvägar och vägar.

Igår framhöll infrastrukturminister Åsa Torstensson (C) till exempel E 22 från Trelleborg och Malmö upp till Norrköping som ett viktigt stråk för arbetspendling.

Så gör icke Miljöpartiet.

När de grönas trafikpolitiska talesperson Karin Svensson Smith från Lund i P1-morgon häromdagen debatterade kommunikationer med Nynäshamns tidigare kommunalråd [Ilija Batljan](#) (S) var hennes position tydlig. I hennes värld är vägar alltid fel. Bilar är alltid fel. Bara spårbundet räknas, och möjligen en buss – eller en luftballong.

Det var förlösande att höra Batljan uttala ordet ”frihet”. Bilen är förknippad med frihet för individen. Bilen möjliggör pendling och ett fungerande vardagsliv.

Sverige måste våga tro att bilarna om fem, tio, femton år drivs miljömässigt hållbart.

Men ett individresonemang som detta imponerar inte på Svensson Smith, vars bakgrund i ett kommunistparti (VPK) kan underlätta hennes kollektivistiska tänkande.

MP vill stoppa allt inrikesflyg söder om Sundsvall och i det nya gröna valmanifestet slås fast: "Det finns inget behov av nya motorvägar." Nähä. Istället bör det, skrev språkrören Maria Wetterstrand och Peter Eriksson på [DN](#) Debatt i tisdags, satsas på höghastighetsbanor som skall "knyta samman de stora svenska städerna Stockholm, Göteborg och Köpenhamn". Men vägarna till stambanorna, då?

I valet 1994, på den tiden Mona Sahlin (S) var populär, talades det om "Mosa Mona-kampanjen". Någon olustig "Mosa Maria-kampanj" är ingen betjänt av. Men visst bör övriga partier, väljare och medier, istället för att okritiskt låta sig charmas av en ung och skicklig politiker, hårdgranska Maria Wetterstrand och det samhälle hennes politik skulle bygga.

De spår som Miljöpartiet vill lägga leder inte till något paradys.

Toni kommentar:

Miljöpartiet är ett parti med en förmodligen en massa byfånar som fungera som megafoner, lever på inbillning och är verklighetsfrämmande, är orsaken till att över 100 miljarder kronor tagits från sjuk och äldreården för att satsas på livsfarliga Etanol som är klassad som brott mot mänskligheten av FN, och fortsätter mp med sin villfarelse med Biogas och vindkraft. Att man kan få så många sympatisörer visar kanske hur illa det är med skolutbildningen i vårt land, det är lätt att rasera, det är oändligt mycket svårare att bygga upp igen om det överhuvudtaget går. Fina utsikter för framtiden i en värld som kör ifrån oss på alla nivåer och vi ägnar oss åt att självstympa.